

ਅੱਜ ਕੋਈ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਨਹੀਂ

ਸੈਰਿਲ ਰਾਓ ਦੁਆਰਾ

ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਰੁਣ ਚੰਗੇ ਦੋਸਤ ਸਨ। ਉਹ ਮਿਲ ਕੇ ਬਹੁਤ ਮਸਤੀ ਕਰਦੇ। ਉਹ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਭੇਤ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦੇ। ਘਰ ਪਰਤਦਿਆਂ ਦੌੜ ਲਗਾਉਂਦੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਜਮਾਤ ਵਿੱਚ ਗਈ। ਉਸ ਦਾ ਸਿਰ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਉਦਾਸ ਲੱਗ ਰਹੀ ਸੀ। “ਕੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ ਹੈ?” ਅਰੁਣ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੇ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਹ ਬੈਠ ਗਈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਰਹੀ ਸੀ।

‘ਸ਼ਾਂਤੀ!’ ਜਦੋਂ ਮਿਸ ਸੋਨਾ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੋਈ ਉੱਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਦੁਬਾਰਾ ਮਿਸ ਸੋਨਾ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਉੱਚੀ ਲਿਆ, “ਸ਼ਾਂਤੀ ਕੁਮਾਰੀ!” ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਉੱਪਰ ਕੀਤਾ। “ਕੀ ਤੇਰਾ ਗਲਾ ਖਰਾਬ ਹੈ?” ਉਸ ਦੀ ਅਧਿਆਪਕਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੇ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਗੱਲੂ ਲਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਖਾਰ ਸੀ। “ਕੀ ਤੂੰ ਠੀਕ ਹੈ?” ਮਿਸ ਸੋਨਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੇ ਅਜੇ ਵੀ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਇਆ।

“ਸ਼ਾਂਤੀ ਇੰਨੀ ਉਦਾਸ ਕਿਉਂ ਲੱਗ ਰਹੀ ਹੈ?”

“ਕੀ ਤੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਠੀਕ ਹੈ?”

“ਕੀ ਤੇਰਾ ਕਤੂਰਾ ਠੀਕ ਹੈ?”

“ਕੀ ਤੇਰੀ ਦਾਦੀ ਠੀਕ ਹੈ?”

ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਪਣੇ ਹਰ ਦੇਸਤ ਵੱਲ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਰਹੀ।

ਉਸ ਨੇ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ।

ਅਰੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਸਕਰਾਉਂਦੇ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖਿਆਲ ਆਇਆ! ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਸਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਦਿਖਾਉਣ ਦੌੜਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਖਿਸਕ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਕੁਝ ਉੱਡਦਾ ਆਉਂਦਾ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ।

ਇਹ ਇੱਕ ਵੱਡਾ, ਹਰਾ, ਰਬੜ ਦਾ ਡੱਡੂ ਸੀ! ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਈਆਂ। ਉਸ ਨੇ ਹੱਸਣ ਲਈ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਖੋਲ੍ਹਿਆ। ਉਦੋਂ ਹੀ ਅਰੁਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸਤਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਮੁਸਕਰਾ ਜਾਂ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ! ਉਸ ਦੇ ਅਗਲੇ ਚਾਰ ਦੰਦ ਗਾਇਬ ਸਨ!

THE END

Click below to follow us:

You Tube

facebook

